

Якщо ж статутом передбачена необхідність отримання згоди всіх учасників, то процедура визначатиметься ч. 5 ст. 147 ЦК і ст. 55 Закону «Про господарські товариства», згідно з якими спадкоємець учасника має такі права: переважно перед іншими бути прийнятим до товариства або відмовитися від вступу в товариство.

Останнє рішення відносно участі в товаристві у всіх випадках ухвалюють загальні збори учасників. Кожен з учасників при голосуванні керується своїми мотивами і ніякими перевагами спадкоємців не обмежений.

Реалізація прав спадкоємця залежить від товариства, яке має право: прийняти спадкоємця в товариство або відмовити йому.

Спадкоємець стає учасником товариства лише в тому випадку, якщо учасники бажають прийняти його до товариства. Це означає, що до складу спадкової маси включаються лише майнові елементи корпоративних прав. Організаційні права (участь в управлінні) мають особистий характер і у порядку спадкування в цьому випадку не передаються.

Корпоративне законодавство в Україні потребує значної уваги. Відсутність ефективних гарантій захищеності прав учасників корпоративних підприємств виступає значним гальмом розвитку інвестиційних процесів в українському бізнесі. Необхідною вважається зміна самого підходу до корпоративних прав, закріплення дієвих механізмів їх реалізації. Тільки після цього можливо стане вести мову про наближення до європейських стандартів корпоративних правовідносин.

Список використаних джерел:

1. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 року № 435-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – №№ 40-44.
2. Манжура Н. Юридичний журнал «Юстиніан» - 9-те видання. – К.: ВО ТОВ «Юстиніан»//2009. с.1-16
3. Єсауленко Н.В. Проблеми спадкування частки у статутному капіталі ТОВ //Юридичні і політичні науки. Держава і право. – 2006.
4. Бережна І. Спадкування корпоративних прав // Юридичний вісник України. – 2007. – № 42. – с. 8-9

Проблеми захисту прав учасників валютної біржі

Маркова Ю.В., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат економічних наук, доцент *Котирло О.О.*

Загалом поняття «захист прав» охоплює всю сукупність заходів, які забезпечують нормальний хід реалізації прав. Необхідно відзначити що захист прав включає засоби не тільки правового, а й економічного, політичного, організаційного та іншого характеру, спрямовані на створення необхідних умов для здійснення визначених прав. До правових засобів захисту належать усі заходи, за допомогою яких забезпечується як розвиток біржових правовідносин на валютній біржі у їх нормальному, непорушеному стані (наприклад, закріплення прав та встановлення обов'язків учасників валютної біржі), так і відновлення порушених прав та інтересів чи таких, що оспоруються.

Проаналізувавши внутрішньобіржові нормативні акти Української міжбанківської валютної біржі, а саме: «Правила акціонерного товариства «Українська міжбанківська валютна біржа»»; «Дисциплінарний кодекс Приватного акціонерного товариства «Українська міжбанківська валютна біржа»»; «Етичний кодекс Приватного акціонерного товариства «Українська міжбанківська валютна біржа»»; «Арбітражний кодекс Приватного акціонерного товариства «Українська міжбанківська валютна біржа»» та інш., ми дійшли висновку що у правовому регулюванні діяльності учасників валютної біржі існують певні проблеми захисту прав учасників біржі.

Дана проблема полягає у тому, що внутрішні акти валютної біржі своїми нормами закріпили права учасників, а норму стосовно забезпечення правового захисту прав не передбачили. Зокрема, Правила валютної біржі ч. 6 п. 5.5 ст. 5 закріпили лише одну норму стосовну захисту учасників (якщо точніше, то саме інтересів). Але і цю норму було обмежено оскільки, з метою створення умов для здійснення біржових операцій валютна біржа забезпечує лише захист інтересів кожного з членів валютної біржі під час прийняття, внесення змін або скасування нормативних документів Біржі, висунення кандидатів на обрання до органів Біржі у порядку, встановленому Статутом та Правилами Біржі.

Також необхідно зазначити, що відповідно до ч. 8.17 ст. 8 Дисциплінарного кодексу валютної біржі, у випадку, якщо дії члена Біржі мають ознаки правопорушення, відповідальність за яке передбачена нормативно – правовими актами ДКЦПФР, Кодексом України про адміністративні правопорушення або Кримінальним Кодексом України, Біржа повідомляє про виявлені факти уповноважені державні органи. Тобто ми бачимо що валютна біржа не має розробленого механізму захисту прав учасників і лише може виявляти правопорушення.

Заходи, які будуть позитивно впливати на ефективність діяльності валютної біржі в Україні та покращать стан захисту прав господарюючих суб'єктів.

На загальнодержавному рівні: спір розглядати на різних рівнях, залучати в процес для розгляду біржових суперечок як кваліфікованих юристів, так і фахівців у сфері біржової діяльності, що приведе до об'єктивного вирішення порушених прав учасників; організувати на державному рівні правове виховання учасників валютної біржі з метою юридичної просвіти та підвищення рівня їх правової культури і правового світогляду.

На законодавчому рівні: встановити вичерпний перелік підстав відмови у видачі ліцензії; досягти однаковості засобів захисту, що застосовуються при ліцензуванні деяких видів підприємницької діяльності, якщо характер цих санкцій не зумовлений особливостями конкретного виду діяльності; розширити права учасників валютної біржі на оскарження незаконних дій біржі та інших учасників; розробити та прийняти Закон України, який би регулював діяльність валютної біржі, встановивши особливості діяльності, права та обов'язки учасників біржі, а саме головне закріпив би механізм реалізації захисту прав.

Ці заходи матимуть успіх лише у разі створення державою належних умов діяльності валютної біржі та проведення державної валютної політики, спрямованої на підвищення ролі правової культури як у життєдіяльності суспільства в цілому, так і на рівні окремої особистості.

Актуальні питання ліцензування як засобу державного регулювання господарської діяльності

Мойсєєва І.В., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат економічних наук *Загорняк Н.Б.*

Проголошення Конституцією України в ст. 3 людини, її життя і здоров'я, честі і гідності, недоторканості та безпеки найвищою соціальною цінністю в Україні (ст. 3 Конституції України) вимагає наявності діючого механізму їх реалізації, що в свою чергу зумовлює необхідність зміни традиційних підходів в дослідженні господарсько-правових інститутів [1]. Тому введення ліцензування в національному законодавстві зумовлено змінами в характері